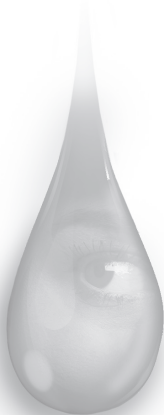

ΕΜΜΑ HEALEY

Σου έδωσε
το σώμα
των ονείρων σου.

Τώρα θέλει
κάτι πίσω.

ΙΔΡΩΤΑΣ

μετάφραση: Βάσια Τζανακάρη

διόπτρα

ΕΒΔΟΜΑΔΑ 1

Μετά από δεκαεφτά ώρες ταπείνωσης στα σόσιαλ μίντια, ήρθε επιτέλους η δημόσια συγγνώμη του διευθύνοντος συμβούλου μας. Η φωτογραφία προφίλ του άλλαξε: σοβαρός εν ώρα εργασίας, όχι γλώσσα έξω, κοιλιακοί έξω.

Είσαι νούμερο. Αυτό ήταν το πιο ευγενικό σχόλιο που μπόρεσα να βρω. Και έψαξα πολύ... Πέρασα πολλή ώρα σκρολάροντας στο twitter, ενώ η βροχή κυλούσε στα φιμέ τζάμια του γυμναστηρίου.

Ήμουν νέα υπάλληλος, με ενδιέφερε πολύ η αντιπαράθεση που είχε ξεσπάσει, γιατί κινδύνευε το τομάρι μου. Το απαλό, γυμνασμένο, σφιχτό τομάρι μου, δέρμα για διαφήμιση, δέρμα για πωλήσεις, δέρμα που θα σε έκανε να πιστέψεις ότι, αν έκανες προπόνηση μαζί μου, θα αποκτούσες τέλεια φυσική κατάσταση και θα έμενες για πάντα νέος.

Όχι ότι το είχα διαφημίσει πολύ. Θα ήταν επικίνδυνο. Ήξερα πώς ήταν να σου κάνουν φύλλο και φτερό το προφίλ σου, κι έτσι ένιωσα ανακούφιση όταν ο όχλος των σόσιαλ μίντια σκόρπισε και διαλύθηκε με την ανάρτηση που έκανε ο διευθύνων σύμβουλος για να μαζέψει τη ζημιά:

Ζητώ ειλικρινά συγγνώμη. Τι να πω; Μερικές φορές είμαι βλάκας. Δεν είχα κακή πρόθεση, αλλά δέχομαι πως αυτό που είπα

και έκανα ήταν αναισθησία. Στον μέγιστο βαθμό. Υπόσχομαι να προσπαθήσω περισσότερο για να κάνω τα γυμναστήριά μας πιο συμπεριληπτικά για ανθρώπους που περιθωριοποιούνται λόγω αναπηρίας. Αρχής γενομένης από αυτή την καινούρια προσφορά.

Η προσφορά; Δώδεκα εβδομάδες πέρσοναλ τρένινγκ στη μισή τιμή για πελάτες τυφλούς, κωφούς, πελάτες σε αναπηρικά καροτσάκια, πελάτες με προσθετικά μέλη ή που αντιμετώπιζαν μαθησιακές δυσκολίες.

Δώδεκα εβδομάδες για να επανορθώσει σε όσους είχε κοροϊδέψει ο επιχειρηματίας-πρώην διεθνής παίκτης ράγκμπι σε ένα δωδεκάλεπτο βιντεάκι στο YouTube, που πλέον είχε σβηστεί.

Δώδεκα εβδομάδες μετρούσα κι εγώ ως εργαζόμενη και η συμμετρία ήταν υπέροχη. Απολάμβανα τον αριθμητικό συγχρονισμό. Ήξερα όμως πώς είναι οι άντρες σαν τον διευθύνοντα σύμβουλό μας, με τις ειλικρινείς συγγνώμες τους. Άντρες σαν τον συνάδελφό μου, τον Τόμι, που τώρα έχωνε το κεφάλι του από την πόρτα του γραφείου, πονηρός σαν αλεπού.

«Συγγνώμη, Κάσι, αλλά δεν προλαβαίνω το ραντεβού που έχω στη μία».

Κάτι έτριξε μόλις κινήθηκα. Εγώ ή η παλιά καρέκλα με τα ροδάκια; Ήμουν πιασμένη από τα καθίσματα που είχα κάνει με την μπάρα και με είχε πιάσει ένας δυνατός πόνος χαμηλά στη σπονδυλική στήλη. Δεν είχα κάνει πολλές διατάσεις και μετά την προπόνηση το πρωί, έκανα ένα μάθημα σπίνινγκ κάτω από τα δυνατά φώτα, κι ύστερα πήγα και κάθισα στη δροσιά του κλιματιστικού στο γραφείο για να επανεκδώσω μια ντουζίνα κωδικούς και να ενημερώσω τα αρχεία συντήρησης μηχανημάτων. Ο ιδρώτας μου κρύωσε, οι αρθρώσεις μου σκούριασαν. Άλλο ένα τρίξιμο. Μου φαινόταν ότι ήταν από μένα.

Ο Τόμι στεκόταν σκυμμένος στην πόρτα της υποδοχής και

το έντονο μπιτ ενός τραγουδιού πλημμύρισε το ήσυχο γραφείο. Φυσικά στις γυναίκες πέρσοναλ τρέινερ είχαν ανατεθεί οι περισσότεροι μισοτιμής μελάτες.

«Μπορείς να τον αναλάβεις, Κας;» ρώτησε ο Τόμι. «Είπα ότι θα στείλω τη Στεφ, αλλά δεν τη βρίσκω».

Κοίταξα πίσω από τον Τόμι, ψάχνοντας να βρω τη Στεφ με τα ψευτοεπίσημα ρούχα της. Για να δείξει ότι είχε θέση υπεύθυνης, φορούσε μονίμως εκείνα τα μαύρα παντελόνια γιόγκα που διαφήμιζαν στα κουτσομπολίστικα σάιτ, τα οποία τέντωναν σαν κολάν, αλλά έμοιαζαν με κανονικά παντελόνια. Θα μπορούσα να την κοροϊδέψω, αλλά δεν με έπαιρνε. Είχα αρχίσει να φοράω αθλητικά με χοντρό πάτο όταν συναντούσα τους πελάτες, ελπίζοντας ότι τέσσερις πέντε πόντοι θα μου έδιναν κύρος.

«Έχει έρθει κιόλας», είπε ο Τόμι. «Είναι τυφλός. Πρέπει απλώς να τον βοηθάς να κάθεται στα μηχανήματα, να του ρυθμίζεις τον χρόνο. Δεν θα έχεις θέμα. Τι λες;»

«Ναι, αμέ. Γιατί είμαι καλή στη φροντίδα, σωστά;»

«Τι;»

«Είμαι φτιαγμένη να φροντίζω». Έβαλα το χέρι ανάμεσα στα πόδια μου, για να δείξω ότι εγώ ήμουν το φροντιστικό φύλο.

«Πώς γελάω μαζί σου».

Μπα. Δεν χαμογελούσε καν. Ποτέ. Δεν ήταν ξινός ο Τόμι, απλώς το πρόσωπό του ήταν ανέκφραστο, αργούσε να τα πιάσει. Πάντως, δεν χρειαζόταν αθλητικά με πάτο, γιατί ήταν ψηλός: ένα κι ενενήντα πέντε, ένα κι ενενήντα οχτώ; Ίσως το νόημα αυτών που έλεγα αργούσε να φτάσει εκεί πάνω.

Ο πελάτης του περίμενε πίσω από το σκούρο τζάμι της υποδοχής, μια θαμπή ροζ-καφέ ανθρώπινη φιγούρα. Μια πολύ ακίνητη φιγούρα. Υπερβολικά ακίνητη. Βέβαια, δεν έβλεπε, δεν ήξερε μέχρι πού μπορούσε να πάει ή αν θα έπεφτε πάνω σε κάτι. Θα έπεφτε πάνω σε μένα, αλλά το σοκ θα το πάθαινα εγώ.

«Συγγνώμη, φιλαράκι. Πρέπει να φύγω», του είπε ο Τόμι κοιτάζοντας τον λίκρα καβάλο μου. Εγώ έφταιγα, που του τράβηξα την προσοχή εκεί. «Θα σε αφήσω στα έμπειρα χέρια της συναδέλφου μου».

Αναστέναξα και μπήκα μέσα.

Και τότε τον είδα μπροστά μου. Ήταν ο Λίαμ.

Δεν ήταν φόβος. Φαντάσου κάποιος να σε σημαδεύει με ένα όπλο. Φαντάσου πώς θα νιώθεις. Δεν ήταν αυτό το συναίσθημα. Δεν ήταν τόσο καθαρό και σαφές. Ήταν σαν... Φαντάσου να σε έχουν ρίξει σε έναν υπόγειο λαβύρινθο και να σου έχουν δώσει τριάντα δευτερόλεπτα για να κοιτάξεις έναν χάρτη. Τριάντα δευτερόλεπτα να σχεδιάσεις τη διαδρομή σου για να βγεις ζωντανός. Αυτή η αίσθηση πλησιάζει περισσότερο στο πώς ένιωσα.

Ξαφνικά όλα γύρω μου έγιναν πιο έντονα. Τα φώτα που άλλαζαν χρώμα, η μοκέτα με τα καλειδοσκοπικά σχέδια, τα μπλε ρολά χαρτί, οι γκρι σωλήνες στο ταβάνι, το νέον κίτρινο αμάνικο φανελάκι ενός άντρα που τον έβλεπα με την άκρη του ματιού μου να σηκώνει βάρη. Μου ερχόταν μυρωδιά ιδρώτα, αποσμητικού και ξεβγαλμένου καθαριστικού με άρωμα λεμόνι, αλλά και η γαλακτερή μπόχα από κάποιο ρόφημα πρωτεΐνης. Το σώμα μου έτρεμε, αλλά ήταν από τη μουσική, το νωχελικό μπάσο που διαπερνούσε τις σόλες των αθλητικών μου, τα ενισχυμένα αθλητικά καλτσάκια μου.

Πριν από δύο χρόνια άλλαξα κι εγώ φωτογραφία προφίλ και έφυγα από το διαμέρισμά μου, από τον φίλο μου, από τη ζωή μας, από το πρόγραμμά μας. Ο Λίαμ δεν χάρηκε. Και η δυσανεμία του κράτησε καιρό. Αλλά τελευταία το ενδιαφέρον του είχε περιοριστεί σε μια αδιάφορη τηλεφωνική παρενόχληση και είχα να δω τα κατσουφιασμένα μούτρα του εδώ και πέντε

μήνες. Τίποτα, ούτε την καμπύλη των βλεφαρίδων του ούτε τη γνώριμη ουλή στο ένα φρύδι ούτε την ελιά πίσω από το αφτί του. Για πέντε μήνες δεν υπήρχε ως παρουσία, μόνο ως απουσία, δεν ήταν ένα χαλασμένο δόντι, ήταν ένα δόντι που έλειπε.

Και να τος τώρα, ο άντρας των ονείρων μου, το πάθος μου, ο πρωταγωνιστής στους εφιάλτες μου, ο μέντοράς μου, η σκιά μου, ο πρώην μου, καθόταν και με κοίταζε.

Ή μήπως όχι;

Τυφλός, είπε ο Τόμι. Τραμπαλίστηκα στις αντικραδασμικές σόλες μου σαν παλαιστής. Ο Λίαμ κοίταζε σταθερά με τα πράσινα μάτια του κάπου κοντά στο πληκτρολόγιο ξεκλειδώματος την πόρτα της υποδοχής. Κουνήθηκα ξανά. Έπιασε την κίνηση, αλλά δεν με έβλεπε. Ανάλογα με την κίνησή μου, μπορούσα να κάνω το βλέμμα του να πλανηθεί στα ζυγωματικά μου, στη μύτη μου ή να μείνει στο κενό.

Έκανα μια σκέψη, πολλές σκέψεις μάλλον, και τις άφησα να μπλεχτούν μεταξύ τους.

Η πρώτη ήταν να φωνάξω τον Τόμι, να πάω να παρακαλέσω τη Στεφ, να επιστρέψω στο γραφείο, ώσπου να φύγει η απειλή και να απομακρυνθούν οι συναισθηματικές νάρκες, αλλά... δεν ήθελα. Δεν ήθελα να εξηγήσω την προσωπική μου ζωή στους καινούριους συναδέλφους μου, δεν ήθελα να ζητήσω βοήθεια, συμπόνια, χάρες. Δεν είχα διάθεση για ειλικρινείς συγγνώμες, είχα μέσα μου... κάτι άλλο. Περιέργεια, ξάφνιασμα, σκανδαλιάρικη διάθεση;

Επί μήνες –επί χρόνια– κρυβόμουν, έσκυβα το κεφάλι κι έκανα ό,τι κινήσεις χρειαζόνταν για να αποφύγω το εξουχιστικό βλέμμα του Λίαμ. Αυτά είχαν τελειώσει. Δεν χρειαζόταν να κρύβομαι πια. Μπορούσα να τον κοιτάξω. Ήταν σειρά μου.

Πέντε λεπτά. Μόνο αυτό ήθελα, μόνο αυτό χρειαζόταν. Τι δεν μπορείς να κάνεις για πέντε λεπτά; Λίγο τρέξιμο, λίγο

ποδήλατο, μια γρήγορη στο κωπηλατικό, τρία σετ πλευρικές άρσεις (με ξεκούραση ενδιάμεσα). Να ακούσεις ένα τραγούδι και κάτι. Πέντε λεπτά μόνο, με άλλο όνομα, με άλλη φωνή, με άλλον τρόπο. Μπορούσα να κάνω τα πάντα για πέντε λεπτά.

«Γεια χαρά». Η φωνή μου ήταν χαμηλή, η προφορά μου βαριά.

«Γεια». Έκανε μια μικρή, απότομη κίνηση, σαν ζώο, σαν να οσμιζόταν, κι εγώ έκανα πίσω για να μη με πλησιάσει – το παγωμένο ρεύμα από το κλιματιστικό λειτουργούσε σαν διαχωριστικό ανάμεσά μας. Το πρωί κάποιος είχε αφήσει ένα σχεδόν καινούριο μπουκάλι Armani Code στο ντουλαπάκι που χρησιμοποιούσα συνήθως και είχα ψεκαστεί πριν το βάλω στο κουτί με τα απολεσθέντα αντικείμενα. Ίσως αυτό μύριζε.

«Γεια», είπε ξανά.

«Συγγνώμη, Λίαμ είπαμε, ε;» Ξερόβηξα. «Πρώτη φορά, φιλαράκι;»

Αντέγραφα τη φωνή του αδελφού μου. Μια μίμηση του ευχάριστου, φιλικού τόνου του πωλητή από το νότιο Λονδίνο. Προσπαθούσα να κάνω τη φωνή μου πιο βαθιά, λιγάκι πιο χαμηλή απ' όσο θα έπρεπε σε αυτόν τον θορυβώδη χώρο. Στο γυμναστήριο είχαμε δυνατά τη μουσική. Για να τονώνουμε τη διάθεση, να παρακινούμε τον κόσμο, λες και ο ίδιος ο ρυθμός μπορούσε να σηκώσει βάρη, λες και δεν σε πίεζε κι αυτός, σαν να σου κολλούσε το αφτί στο στρωματάκι, να σ' το πατίκωνε τελείως. Άραγε η μουσική σκέπαζε την αληθινή φωνή μου; Κοίταξα την έκφραση του Λίαμ για να καταλάβω. Ήταν συνοφρυωμένος, με το κεφάλι γερμένο στο πλάι, σαν να προσπαθούσε να ακούσει τι έλεγα.

Έπρεπε να πω κάτι ακόμα, αλλά τι;

*Χαίρω πολύ. Πάμε να ξεκινήσουμε. Τι θέλεις να δουλέψεις;
Πες μου τους στόχους σου. ΞΕΡΕΙΣ ΠΟΙΑ ΕΙΜΑΙ;*

«Είσαι η Στεφ;»

Πνίγηκα.

«Ναι», είπα βήχοντας. «Ολόκληρη».

«Ήθελα να βεβαιωθώ ότι άκουσα καλά. Λένε ότι υπερισχύουν οι άλλες αισθήσεις σου, αλλά...» Ανασήκωσε τους ώμους κι άφησε να φανούν τα δόντια του – άλλοι θα το περνούσαν για χαμόγελο. Ανασήκωσα κι εγώ τους ώμους, αλλά δεν το αντιλήφθηκε.

Επειδή ήταν τυφλός.

«Όλα καλά, φιλαράκι», είπα. Έπρεπε να σταματήσω να λέω «φιλαράκι». «Είσαι έτοιμος, βλέπω. Θέλεις να βάλω τα πράγματά σου στο ντουλαπάκι;»

Ήθελε. Πήρα την τσάντα του και έφυγα, προσπαθώντας να πάρω ανάσα. Καθώς έβαζα την τσάντα στο ντουλάπι, την άνοιξα και την ψαχούλεψα. Είχε αλλάξει το αποσμητικό χωρίς αλουμίνιο που χρησιμοποιούσε και αντί για φρέσκια μέντα είχε ένα με άρωμα φρέσκα εσπεριδοειδή, και οι μπάρες πρωτεΐνης του ήταν με φιστίκι αλλά χωρίς καραμέλα. Κατά τα άλλα υπήρχε η γνωστή επιμελής οργάνωση. Μπορούσε να πακετάρει με τα μάτια κλειστά. Πάλι καλά δηλαδή.

Κι εγώ έτσι έφτιαχνα τα πράγματά μου για τις προπονήσεις, όπως μου είχε μάθει: τα αθλητικά σε χωριστή θήκη, τα ακουστικά τυλιγμένα γύρω από κάλτσες, το μπουκάλι με το νερό τυλιγμένο σε πετσέτα με μικροΐνες, περικόρπια, επιγονατίδες, έξτρα κορδόνια τυλιγμένα και τοποθετημένα σε μια πλαϊνή τσεπούλα.

Φαντάστηκα να κλέβω τα κορδόνια του. Να τα βάζω στην τσέπη του κολάν μου και να τα νιώθω να τρίβονται στον μηρό μου. Στον λαβύρινθο μπορείς να φτιάξεις καινούριο χάρτη, να τον σχεδιάσεις ξανά, να μαρκάρεις τις στροφές που οδηγούν σε αδιέξοδο και όσες δεν τελειώνουν ποτέ. Ο Θησέας είχε τον

μίτο (έχω πάει στην Κρήτη). Εμένα μπορεί να μου χρησίμευαν τα κορδόνια. Αλλά τα άφησα στη θέση τους, έκλεισα την τσάντα και το ντουλαπάκι.

Ο Λίαμ στεκόταν εκεί που τον είχα αφήσει και περίμενε. Αν έβλεπε, αν με είδε δηλαδή να ψάχνω τα πράγματά του, δεν διαμαρτυρήθηκε. Ήταν η μόνη απόδειξη που μπορούσα να έχω και δεν προλάβαινα να αναρωτηθώ παραπάνω, επειδή είχα να κάνω μια θυσία: το χέρι μου γυμνό, οι απαλές τρίχες σηκώθηκαν να διαμαρτυρηθούν. Άραγε το ένιωσε όταν έπιασε τον δικέφαλό μου και τον έσφιξε; Άραγε ένιωσε το τρέμουλο και μάντεψε τι σήμαινε; Είχε ταλέντο σ' αυτό, ήξερε πώς ένιωθα, ακόμα και όταν δεν ήξερα εγώ η ίδια.

Γνώρισα τον Λίαμ σε ένα μπούτκαμ στο πάρκο. Η φίλη μου η Τάνια προσπαθούσε να χάσει τα κιλά της εγκυμοσύνης. Εγώ δεν είχα περάσει εγκυμοσύνη, κουβαλούσα όμως κάμποσα κιλά. Είχαμε ήδη δοκιμάσει διάφορα μαθήματα, όπως σπίνινγκ, ζούμπα, πιλάτες, και μας φάνηκαν όλα τόσο αγχωτικά –ένα σωρό άνθρωποι που μπορούσαν να κινήσουν τα σώματά τους καλύτερα από μας-, που τα παρατήσαμε. Είχα σκεφτεί ότι ένα μπούτκαμ σε πάρκο θα ήταν διαφορετικό, ότι ο εξωτερικός χώρος θα μας βοηθούσε να νιώσουμε αυτοπεποίθηση. Η Τάνια ήρθε διστακτικά, συνοφρυώθηκε όταν είδε τα βαριά σύννεφα, τα σχοινιάκια, τους ανθρώπους με τις κορδέλες για τον ιδρώτα που ήδη έκαναν ζέσταμα με πηδηματάκια, κι ένιωσε απαισιόδοξη για το πυελικό διάφραγμα της.

«Γαμώ το, γιατί έκανα παιδί;»

«Έλα, μωρέ, και τι έγινε που κατουριέσαι λιγάκι; Έχεις την υπέροχη Άσλι».

«Νιώθω ότι όλη η ζωή μου είναι μια μάχη ενάντια στα υγρά. Σαλιάρεις και έξτρα απορροφητικές σερβιέτες και προσευχές να μη βρέξει, για να μπορούμε να βγούμε από το σπίτι».

Της έδωσα ένα πακέτο χαρτομάντιλα. «Βάλ' τα στο βρακί σου αν ανησυχείς. Και πάψε. Έρχεται ο προπονητής».

Ο προπονητής ήταν ο Λιάμ.

Μύριζε φρεσκάδα και ήταν φιλικός. Περνούσε ανάμεσά μας χοροπηδώντας, ευχαριστημένος, περήφανος, ένας κόκορας ανάμεσα στις σπάνιες ράτσας κότες του. Οι εντολές που μας φώναζε ήταν μαρτύριο και απόλαυση μαζί. Όσοι έρχονταν τακτικά στο μάθημα έβαζαν τα δυνατά τους να τραβήξουν την προσοχή του, να κερδίσουν ένα νεύμα, ένα μπράβο, ένα απαλό χτύπημα στον ώμο. Εγώ δεν προσπαθούσα ιδιαίτερα, αντιστεκόμουν, έκανα μια γκριμάτσα όταν άκουγα τις ενθαρρυντικές φράσεις, τις αυθόρμητες επιδοκιμασίες, τον ξέπνοο ενθουσιασμό.

Νόμιζα ότι θα απέφευγα την προσοχή του. Άκουσα όμως τη βαθιά φωνή του πίσω μου όταν σήκωσα ένα λάστιχο πάνω από το κεφάλι μου. «Εξαιρετικός έλεγχος, Κάσι».

«Ε...Ευχαριστώ».

«Αλλά δεν τα δίνεις όλα».

«Αλήθεια;»

«Νομίζεις ότι δεν θα τα καταφέρεις. Νομίζεις ότι θα φαίνεσαι γελοία αν προσπαθήσεις».

«Λυπάμαι που σ' το λέω, αλλά όλοι φαίνονται γελοίοι. Κανείς δεν φαίνεται ωραίος όταν σέρνει αλυσίδες με βάρη». Ή όταν γλιστράει σε βρεγμένο γρασίδι και κάνει κάμψεις φορώντας ασπίδες προπόνησης.

«Εσύ φαίνεσαι ωραία».

«Τι;»

Χαμογέλασε αργά, με ένα λοξό χαμόγελο. «Μην αντιστέκεσαι».

Δεν είχα καταλάβει απόλυτα σε τι δεν έπρεπε να αντιστέκομαι, αλλά προσπάθησα να μη δείξω δυσαρέσκεια κι έτρεξα γρήγορα ανάμεσα στους πλαστικούς κώνους – μάλιστα έκανα έναν μικρό πανηγυρισμό όταν η ομάδα μου κέρδισε σε μια διεκδικητική στίβια. Και διαπίστωσα ότι διασκεδάζα. Είχε δίκιο. Φοβόμουν να ντροπιαστώ, φοβόμουν να προσπαθήσω και να αποτύχω.

Προσπάθησα να κρύψω τη χαρά μου όταν μου φώναξε από την άλλη άκρη: «Είσαι ωραία, Κάσι!».

«Ποπό, είναι σέξι», είπε η Τάνια ενώ προσπαθούσε να συνέλθει από ένα σετ ορειβασίες, ξαπλωμένη ανάσκελα στο βρεγμένο γρασίδι, με τα πόδια λυγισμένα και τα γόνατα ανοιχτά.

«Θέλεις να τον φωνάξω, να του πω ότι είσαι έτοιμη εδώ και τώρα;»

«Δεν θα έλεγα όχι».

«Τι μου είπες πριν; Ότι είσαι μες στην υγρασία;»

«Ουφ, το παρατραβάς, Κάς». Μου πέταξε το πακετάκι με τα χαρτομάντιλά μου –αχρησιμοποίητο– και έκανε δύο γέφυρες. «Αν όμως δεν ήμουν ευτυχισμένη στον γάμο μου, θα τον άφηνα να μου αυξήσει τις επαναλήψεις, αν με πιάνεις».

Γελάσαμε. Πάντα εκείνη ήταν η σέξι. Αλλά στο τέλος του μαθήματος, εμένα στρίμωξε ο Λίαμ στο παιδικό μονόζυγο.

«Μου φαίνεται ανάρμοστο». Λαχάνιαζα επιδεικτικά, ένιωθα τα απλωμένα δάχτυλά του να μπήγονται στη ραχοκοκαλιά μου. Ο ήλιος είχε δύσει, έπεφτε ένα φιλόβροχο και σηκωνόταν ατμός γύρω από τον Λίαμ.

«Δεν έχει παιδιά εδώ τέτοια ώρα. Δεν θα το μάθει ποτέ κανείς».

Ήταν αλήθεια, το πάρκο ήταν άδειο και όταν έσκυψε πάνω μου, τον ένιωσα σκληρό στην κοιλιά μου (που τότε ήταν μια απαλή καμπύλη, ακόμα μαλακή). Φιληθήκαμε. Με τύλιξε ένα άρωμα μέντας. Του έδωσα το κινητό μου. Γιατί όλα τα άλλα τα είχα ήδη δώσει –μετά το εμπυχωτικό λογύδριό του είχα

ακολουθήσει κάθε οδηγία του. Είχα υποκύψει σε κάθε οδηγία του. Του είχα δώσει μια ιδέα της ανεπιφύλακτης υπακοής μου.

Συνέχισα να πηγαίνω στο μπούτκαμ ακόμα και όταν η Τάνια σταμάτησε. Όλο τον χειμώνα έκανα πηδηματάκια και χούλα χουπ, σήκωνα σκοινιά, σερνόμουν σε λασπωμένους αγωγούς και κουβαλούσα στην πλάτη μου τις άλλες γυναίκες. Και μετά περίμενα να στεγνώσει ο Λιάμ τα μαλλιά μου με μια πετσέτα, σφίγγοντας ελαφρώς τους δικεφάλους του. Περίμενα να με πάει σπίτι και να μου φτιάξει σολομό με φασόλια και χαρίσα και να μου κάνει διατάσεις.

Περίμενα και όσο περίμενα εντυπωσιαζόμουν. Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι μαγείρευε για μένα, ότι καθόταν και εξηγούσε σε εμένα για τις μυϊκές ομάδες, ότι έκανε σε εμένα μασάζ μετά τα μαθήματα. Ποτέ άλλοτε δεν με είχαν ξεχωρίσει από το πλήθος και παρόλο που πάντα μου άρεσε να ανήκω σε αυτό, ξαφνικά συνειδητοποίησα τι έχανα. Ήταν λες και όλη τη ζωή μου κυκλοφορούσα μεταμφιεσμένη, χωρίς να το ξέρω, και εκείνος είχε βγάλει τη μεταμφίεσή μου και είχε ανακαλύψει κάτι ξεχωριστό.

Τώρα εκείνος ήταν μεταμφιεσμένος: τα μαλλιά του μακριά, μαζεμένα κότσο, καστανόξανθα γένια, φουντωμένα κι ατημέλητα, και μια καινούρια στρώση στο σώμα του, όχι λίπος ακριβώς. Σάρκα. Γέμισμα. Ένα γενικό στρογγύλεμα. Η γράμμωση κάτω από τον δελτοειδή του δεν υπήρχε πια ούτε το βαθούλωμα ανάμεσα στις ωμοπλάτες του, ενώ το μπλουζάκι του τσίτωνε ανεπαίσθητα στη μέση του.

Παλιά το δέρμα του είχε μια γυαλάδα σαν ύφασμα καμπαρντίνας, αλλά τώρα ήταν χλωμό και στεγνό, σαν παλιά

μαξιλαροθήκη. Και η μυρωδιά του ήταν ξένη – ίσως ήταν το αποσμητικό εσπεριδοειδών ή μπορεί και να είχε ξεθωριάσει η ανάμνηση που είχα. Φαινόταν σφιγμένος, ζαρωμένος, μαζεμένος πίσω από αυτά τα μάτια που δεν έβλεπαν.

Τα δικά μου μάτια πάλι τον κοίταζαν εξονυχιστικά και ήθελα σαν τρελή να τον αγγίξω, να τον ζουλήξω, να τον πιάσω για να βεβαιωθώ ότι αυτή η επιπλέον στρώση ήταν αληθινή.

Ο Τόμι είχε κρεμάσει την τσάντα του στον ώμο, σημάδι ότι έφευγε. Εγώ άκουσα απλώς το θρόισμα της γυαλιστερής φόρμας του, αλλά φυσικά πρόσεξε ότι δεν είχα κουνηθεί. «Όλα εντάξει;» Είδα τον μυ στον λαιμό του να συσπάται – πήγε να σχηματίσει το Κ για να με πει Κάσι.

«Ναι!» Τον διέκοψα πριν πει το όνομά μου. «Ναι, όλα εντάξει». Αλλά τώρα είδα ότι υπήρχε μια πρόκληση, ένας δρόμος μετ' εμποδίων, όπου τα εμπόδια ήταν οι λεκτικοί χαιρετισμοί. Η Ντάνι, η Στεφ, ο Ρόλαντ. Οποιοσδήποτε μπορούσε να πει το όνομά μου πηγαίνοντας προς την οθόνη παρακολούθησης πίεσης, τη ζυγαριά, τα έντυπα των νέων πελατών.

«Σε έχουν ήδη μετρήσει;» ρώτησα τον Λίαμ ελπίζοντας.

«Όχι, αλλά αν δεν σε πειράζει... θα ήθελα να δοκιμάσω κάνα δυο μηχανήματα πρώτα. Να δω αν αξίζει τον κόπο να γραφτώ». Η ανάσα του σαν να σκάλωσε. «Δεν ξέρω πώς θα τα καταφέρω... έτσι».

«Α, κατάλαβα, κατάλαβα». Κοίταξα τη Στεφ, την πραγματική Στεφ, που έδινε οδηγίες στον Ρόλαντ για το πώς να αντικαταστήσει ένα φίλτρο νερού, είδα την Ντάνι να γεμίζει τη θήκη για τις κάρτες με έξτρα φούξια καρτούλες. «Εντάξει. Πάμε... να βρούμε ένα πιο ήσυχο σημείο». Δοκίμασα ένα φιλικό χτύπημα, πρώτα υπερβολικά απαλά, έπειτα πιο δυνατά. Περίμενα τα δάχτυλά μου να μουδιάσουν, περίμενα μια λάμψη, ένα βουητό, ένα κάψιμο. Τίποτα. «Πάμε να προσπαθήσουμε».

Με άφησε να τον οδηγήσω, αλλά σάρωνε το λείο πάτωμα με ένα λευκό μπαστούνι, ακολουθώντας τα στοιχεία που του έδινε – τον υπόκωφο συριστικό ήχο της μοκέτας, τον απαλό κρότο όταν βρήκε ένα στεπ.

Ξεκινήσαμε στο όρθιο ποδήλατο, για ζέσταμα, για δοκιμή, και επίτηδες προσάρμοσα το κάθισμα πολύ χαμηλά, σαν να μην ήξερα πόσο ψηλά ήταν τα πόδια του. Δεν ήταν τόσο ψηλός όσο ο Τόμι –ένα πιο ταπεινό ένα κι ογδόντα πέντε–, αλλά έμοιαζε με ακρίδα έτσι όπως ήταν με τα γόνατά του σηκωμένα πάνω από τους γοφούς. Δεν παραπονέθηκε όμως. Δεν είπε κουβέντα. Συνέχισε την προσπάθεια. Και ήταν μεγάλη προσπάθεια, ήταν σκληρή δουλειά.

«Θα σε αφήσω να αποφασίσεις εσύ πόσο θέλεις να πιέσεις τον εαυτό σου», του είπα. «Θα βάλω τα δάχτυλά σου στο κουμπί έκτακτης ανάγκης». Το είπα πάλι με προφορά.

Κάποτε περνούσα ώρες μπροστά στον καθρέφτη κάνοντας εξάσκηση σε συγκεκριμένες λέξεις, προσπαθώντας να απαλείψω τους λαρυγγικούς φθόγγους, αρθρώνοντας καθαρά μέχρι που πονούσε η γλώσσα μου. Τώρα χαλάρωσα, τα άφηνα να βγαίνουν φυσικά.

«Θέλεις νερό;»

Αυτό που ήθελε στην πραγματικότητα ήταν μια χαμηλότερη ρύθμιση, περισσότερο ζέσταμα κι ένα πιο εύκολο πρόγραμμα. Αυτό που ήθελε ήταν ένα διάλειμμα για να επανέλθει η αναπνοή του στο φυσιολογικό. Τον κοίταξα από απόσταση μερικών μέτρων, σχεδόν δεν πίστευα ότι ήταν ο Λίαμ. Ο Λίαμ που υπέβαλε το κορμί του σε φανταστικές μάχες, που πάντα ακολουθούσε τον δύσκολο δρόμο. Τώρα είχε ακουμπήσει τους καρπούς του στις λαβές, τα δάχτυλά του κρέμονταν νωθρά και είχε το πρόσωπο στραμμένο προς την κοντινότερη οθόνη τηλεόρασης. Ήταν άραγε ένα εδραιωμένο αντανακλαστικό του

σύγχρονου ανθρώπου; Άραγε το δέρμα μας αποζητά τις οθόνες, όπως τα ηλιοτρόπια αποζητούν τον ήλιο, ή μήπως έβλεπε; Μήπως υποκρινόταν; Μήπως με εξαπατούσε; Έπρεπε να μάθω.

«Τι κάνεις εκεί;»

Κατέβασα απότομα το χέρι μου.

«Να ξέρεις, βλέπω σκιές», είπε, «αν αυτό σε απασχολεί. Σε βλέπω να κουνάς κάτι μπροστά στο πρόσωπό μου».

«Συγγνώμη». Ο τόνος του με έκανε να παγώσω, μια αυτόματη αντίδραση, μια μυϊκή μνήμη.

«Έτσι κάνεις με όσους πελάτες σου έχουν πρόβλημα όρασης;»

«Και βέβαια όχι». Πάνω στην αγανάκτησή μου παραλίγο να ξεχάσω την προφορά μου. «Απλώς υπήρξαν πελάτες που προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν τα φτηνά μαθήματα». Ήταν αλήθεια. Είχαν αναφερθεί τέτοιες περιπτώσεις σε άλλα γυμναστήρια του ομίλου. Οι άνθρωποι έκαναν οτιδήποτε για να γλιτώσουν λεφτά. «Και φαίνεσαι πολύ...»

«Τι πράγμα;»

«Σίγουρος».

Συνοφρυώθηκε περισσότερο, χαμογέλασε, προσπαθούσε να αποφασίσει αν τον είχα προσβάλει. Στο τέλος εγκατέλειψε την προσπάθεια.

«Δεν προσποιούμαι»

«Εντάξει. Σε πιστεύω».

Κοίταξα ολόγυρα. Τις ακίνητες μπλε και μοβ επιφάνειες, τις απαστράπτουσες οθόνες, τους ανθρώπους, τα άκρα τους που τεντώνονταν με χάρη σαν λαιμοί κύκνων. Αν ήταν όντως τυφλός, σήμαινε ότι δεν μπορούσε να δει τίποτα: Πόσο μεγάλος ήταν ο χώρος ή ποιο μηχάνημα ήταν ποιο. Δεν μπορούσε να δει την τακτική σειρά με τα βάρη ή τις μπάλες ισορροπίας που σάλευαν ανεπαίσθητα και χτυπούσαν απαλά στον καθρέφτη.

Δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό μου, την έκφραση, το ύψος, τα χρώματά μου. Την ταυτότητά μου.

Τίποτα από όλα αυτά. Δεν μπορούσε να δει τίποτα. Ήταν όλα ένα θολό σχήμα, όπως εκείνος πριν από λίγο πίσω από το τζάμι της υποδοχής. Ούτε καν: Ήμουν μια μαύρη μουτζούρα μπροστά στο φως. Οι μύες μου χαλάρωσαν. Δεν μπορούσα να εμποδίσω το χαμόγέλό μου – δεν το εμπόδισα. Δεν θα το καταλάβαινε. Δεν θα το καταλάβαινε! Μπορούσα να γελάσω και άγγιξα το πρόσωπό μου για να βεβαιωθώ ότι χαμογελούσα, ότι το χαμόγέλό μου ήταν αληθινό, παρόλο που ο Λίαμ δεν μπορούσε να το δει. Δεν μπορούσε να βάλει τα ανοιχτά χείλη μου και τα υψωμένα φρύδια μου σε κάποια λίστα που είχε με τις εκφράσεις και τα παραπτώματά μου.

Επί δυόμισι χρόνια σχεδόν μέχρι και το χαμόγέλό μου καταγραφόταν. Θερμίδες, προπονήσεις, περίοδος. Υπήρχε μια εφαρμογή για όλα. Αλλά δεν τις συμπλήρωνα εγώ, δεν κατέγραφα εγώ τη δεύτερη φέτα γαλοπούλας που είχα φάει για μεσημεριανό, τα έξτρα έξι λεπτά που χρειάστηκα για να τελειώσω τα πέντε χιλιόμετρά μου, ή τη σύσταση των κοιλιακών υγρών μου – σαν ασπράδι αβγού. Και πώς θα ήξερα ότι ήμουν ζωντανή αν δεν είχα μια διαρκώς ανανεούμενη λίστα με κάθε καφέ που έπινα, κάθε διακύμανση του καρδιακού ρυθμού μου ή την ένταση των πόνων της ωορρηξίας μου;

Η παλιά Κάσι τα είχε καταφέρει εν αγνοία της. Μετά όμως προσπάθησα να την αποτινάξω, να τη βγάλω από πάνω μου, την Κάσι που της κοβόταν η ανάσα μετά από δύο λεπτά τρέξιμο, την Κάσι που πάντα παράγγελε μεγάλη πίτσα πεπερόνι με χοντρή ζύμη και την έτρωγε ολόκληρη, την Κάσι που ποτέ

δεν κοιτάζε το σώμα της στον καθρέφτη και δεν περίμενε να το κοιτάξει και κανείς άλλος.

Για την παλιά Κάσι δεν άξιζε να υπάρχουν καταγραφές. Αλλά η Κάσι του Λιάμ ήταν γεμάτη ενέργεια και προσήλωση, είχε έλεγχο, τη φρόντιζαν, τη μελετούσαν. Την κοιτάζαν. Άξιζε να την κοιτάζουν.

Και ο Λιάμ δεν έκανε μόνο αυτό.

Όπως εκείνο το κυριακάτικο απόγευμα, που οι κουρτίνες έκλειναν έξω το γκριζο φως. Ο αέρας ρουφούσε το σκούρο σεβρόν ύφασμα στο άνοιγμα του παράθυρου. Είχα περάσει το πρωί με φίλες και τα ρούχα που φορούσα στο μπραντς ήταν πεταμένα στο πάτωμα του υπνοδωματίου. Ο Λιάμ ήταν σκυμμένος από πάνω μου.

«Ηπιες μόνο καφέ;» Η ανάσα του ζεστή στο αφτί μου, με το χέρι χάιδευε την κοιλιά μου, σαν να είχε ήδη αρχίσει να φαίνεται φουσκωμένη. «Δεν έφαγες μάφιν;»

«Όχι».

Ένα φιλί στον λαιμό μου. «Έφαγες;»

«Όχι». Γελούσα. Ο φούρνος που είχα πάει ήταν διάσημος για τα φρέσκα μάφιν με κράνμπερι και ξύσμα πορτοκαλιού. Μου άρεσαν τρελά. Το ήξερε ότι μου άρεσαν τρελά.

Ένα ανεπαίσθητο άγγιγμα με τα δόντια του στον λαιμό. «Αντιστάθηκες; Τελείως;»

«Ίσως».

Μου δάγκωσε το σαγόνι. Όχι άγρια, αλλά αρκετά δυνατά ώστε να αναριγήσω.

«Μισό, έφαγα μισό».

«Τι κακό κορίτσι που είσαι».

«Αχά».

Λευκό φως από μια οθόνη που ενεργοποιήθηκε. Άνοιξα τα μάτια. Είχε γυρίσει ανάσκελα.

«Τι κάνεις;»

«Μάφιν με κράνμπερι; Ορκίζεσαι ότι ήταν μισό;»

Έγνεψα και τον είδα να πληκτρολογεί με τους αντίχειρες.

«Θα μαντέψω... διακόσιες εξήντα θερμίδες».

«Οκέι».

«Οκέι». Το δωμάτιο σκοτεινίασε όταν κλείδωσε την οθόνη.

«Μάλλον πρέπει να σε βοηθήσω να το κάψεις».

Πάντα υπήρχε κάτι να κάψεις ή κάτι να δουλέψεις. Πρόσδος που έπρεπε να γίνει ή χρόνος που έπρεπε να αναπληρώσεις. Τώρα αυτό ίσχυε περισσότερο από ποτέ, για εκείνον τουλάχιστον – είχε να πάει γυμναστήριο μήνες. Αναγκάστηκα να σταματήσω το αερόβιο πρόγραμμά του γιατί δεν άντεχε, να του κατεβάσω το βάρος στα εξήντα κιλά, να του φέρω πιο ελαφριά βαράκια. Στις πλευρικές άρσεις έτρεμε.

«Ως εδώ», είπε μετά τη δέκατη επανάληψη. «Έφτασα στο όριό μου».

«Μπα! Μπορείς κι άλλο».

Έσκυψε μπροστά και το μπλουζάκι του κόλλησε στο συναρπαστικό καινούριο κομμάτι του σώματός του. Μια λεπτή γραμμή λίπους. «Δεν μπορώ».

«Άλλο ένα σετ». Δεν το έκανα ποτέ αυτό, δεν έφερνα αντιρρήσεις στους πελάτες. Κατηγορούσα τη φωνή του αδελφού μου, τη λογική «θα κάνω την πώληση», κατηγορούσα την ανάγκη μου να τσιγκλήσω τον Λίαμ. Ήθελα πραγματικά να τον τσιγκλήσω. «Δεν ξέρεις ότι ο ανδρικός κότσοσ είναι πασέ;» είπα.

Γύρισε σχεδόν συνοφρυωμένος, δεν ήξερα αν ήταν έτοιμος για κουβέντα.

«Και τα μούσια σιγά σιγά».

Μετά από δύο ολόκληρα δευτερόλεπτα επέτρεψε στον εαυτό του να κάνει μια γκριμάτσα. «Δεν έχω καταφέρει να ξυριστώ τέλεια χωρίς καθρέφτη», είπε. «Και δεν εμπιστεύομαι κανέναν άλλο».

Δεν είχε κι άδικο! Αν άφηνε εμένα να το κάνω, θα έμπαινα στον πειρασμό να του κόψω το λαρύγγι.

«Και τα μαλλιά σου μόνος σου τα κόβεις;»

«Τα αφήνω να μακρύνουν».

«Σκόπιμα;»

«Ελπίζω ότι θα μου ξαναδώσουν τη δύναμή μου. Για να έρχομαι εδώ». Ένα μελαγχολικό χαμόγελο, ένα λακκάκι εμφανίστηκε φευγαλέα στο μάγουλό του, ένα ανυπεράσπιστο, ντροπαλό λακκάκι. «Βασικά νομίζω ότι το γυμναστήριο θα μου ξαναδώσει τη δύναμή μου».

«Ναι; Το πήρες απόφαση δηλαδή;»

«Έτσι νομίζω. Να τους ενημερώσω στην υποδοχή;»

«Όχι, όχι. Θα το κάνω εγώ. Θα φτιάξω το πρόγραμμα. Πάντα γίνονται μπερδέματα με τα ονόματα και τα λοιπά». Μιλούσα πολύ, εξηγούσα υπερβολικά, αλλά δεν μπορούσα να τον αφήσω να μιλήσει με οποιονδήποτε άλλο, να πει το όνομά μου, αυτό που νόμιζε ότι ήταν το όνομά μου. Δεν μπορούσα να αφήσω να τον διορθώσουν, να τον ενημερώσουν, να του δώσουν δύναμη. Έτσι, συνέχισα όπως πάντα όταν ήμουν στο τελευταίο σκέλος, στο τελευταίο χιλιόμετρο, στα τελευταία λεπτά μιας διαδρομής. «Είμαστε καλοί στη γυμναστική, όχι και τόσο στη διαχείριση. Αλλά θα το τακτοποιήσω και θα ασχοληθούμε με τις λεπτομέρειες, την τράπεζά σου και τα λοιπά την άλλη εβδομάδα. Εντάξει; Την άλλη εβδομάδα».

«Εντάξει».

«Τέλεια». Μου βγήκε πνιχτά. «Λοιπόν, άλλο ένα σετ; Πάμε».

Ένα νεύμα γεμάτο σιγουριά, αποφασιστικότητα. Πήρε βαθιά

ανάσα πριν ξεκινήσει και πήρα κι εγώ μία. Άπλωσα τα χέρια μου έτοιμη να πιάσω ένα βαράκι αν χρειαζόταν, εκείνον, εμένα, να καταπνίξω την ακατανίκητη επιθυμία να τσιμπήσω τη μικρή δίπλα που είχε στην κοιλιά του.

Φανταζόμουν την αίσθηση, την καμπύλη, απαλή, μαλακή, με λίγο μυ από κάτω. Φανταζόμουν να τη ζουλάω ανάμεσα στα δάχτυλά μου. Φανταζόμουν και τις άρσεις ώμων. Ήταν από τις ασκήσεις που όλο απέφευγα. Μου φαίνονταν αφύσικες, άβολες. Το τράβηγμα στο πλάι του σβέρκου, το κάψιμο στον ώμο, η υπενθύμιση ότι τα χέρια μας είναι συνδεδεμένα στα σώματά μας μόνο με έναν περίπλοκο και εύθραυστο σύνδεσμο. Σιχαινόμουν το πόσο εύθραυστη ήταν η φράση «στροφικό πέταλο».

Δεν αδικούσα τον Λίαμ που ήθελε να τα παρατήσει.

Προσπάθησε, έτρεμε, κρέμασε, κατέρρευσε. «Συγγνώμη», είπε, αλλά δεν έμοιαζε καν με λέξη ούτε καν με ανάσα.

Τα χέρια του ήταν γροθιές, το σαγόني του σφιγμένο. Είχε ταραχτεί. Είχε εξοργιστεί. Αλλά όχι με εμένα. Εγώ ήμουν μια σκιά, μυστήρια, ένα φάντασμα. Μπορούσα να γλιστρήσω δίπλα του και να νιώσω ικανοποίηση για την απώλεια της γραμμώσής του, για το πώς έτρεμε το χέρι του στην μπάρα, για το πώς παραλίγο να χτυπήσει το κεφάλι του στην μπάρα έλξης. Ήταν εκνευρισμένος, φοβισμένος, ευάλωτος. Κι εγώ ενθουσιασμένη, δικαιωμένη, περιχαρής. Έζησα τα πέντε λεπτά που μου αναλογούσαν, αλλά ήθελα κι άλλα.

Τον οδήγησα σιγά σιγά στον στενό δρόμο στο τμήμα μυϊκής ενδυνάμωσης. Ο ώμος του χτύπησε στη λαστιχένια λαβή ενός μηχανήματος άρσεων. Τινάχτηκε, αλλά δεν άλλαξε πορεία, δεν τραβήχτηκε, δεν έσωσε τον εαυτό του. Δεν το είχε αντιληφθεί.

Χαμογέλασα αυτάρεσκα και κοίταξα τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Ήμουν χαρούμενη. Είχα καιρό να νιώσω έτσι, αλλά

το αναγνώρισα και αναγνώρισα τον κίνδυνο. Η αλήθεια ήταν πως πάντα έκανα τρελά πράγματα όταν ήμουν χαρούμενη.

Για παράδειγμα με είχαν απολύσει για ανάρμοστη συμπεριφορά, επειδή μετέφερα λεφτά από τον δικό μου λογαριασμό σε λογαριασμό πελάτη. Επειδή παραβίασα και το πρωτόκολλο και την εμπιστοσύνη.

Οχτώ χρόνια δούλευα στην τράπεζα, παρτ τάιμ, φουλ τάιμ, ως βοηθός, ως διοικητική, ως σύμβουλος. Πήγαινα από το ένα κατάσταση που έκλινε στο άλλο, δεχόμουν τις αλλαγές σε όλα: στις καφετιέρες, στις καρέκλες, στο χρώμα του σιριτιού στο σακάκι. Είχα αποστηθίσει τους όρους όλων των λογαριασμών που διαθέταμε, μπορούσα να εξηγήσω τις αποπληρωμές υποθηκών, είχα μάθει να δένω το μεταξωτό μαντίλι λοξά στον λαιμό μου και ήξερα τους τακτικούς πελάτες.

Μία φορά τον μήνα ένα ηλικιωμένο ζευγάρι ερχόταν για να βγάλει μετρητά. Ο κύριος και η κυρία Ντακόστα. Ήταν εύθραστοι και ντυμένοι σαν κρεμμύδια, μύριζαν λάδι καρύδας και φρεσκομαγειρεμένο ρύζι. Μου άρεσε που ο άντρας πρόσεχε τη γυναίκα του, της έφερνε καρέκλα όταν περίμενε στην ουρά, και τη βοηθούσε να σηκωθεί όταν ερχόταν η σειρά τους για το ταμείο, και μου άρεσε που εκείνη του χαίδευε το χέρι όταν έβαζε τα χαρτονομίσματα στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του.

Είχαν έναν κοινό τρέχοντα λογαριασμό, όπου κάθε μήνα έμπαινε μια μικρή σύνταξη. Λεφτά για ξόδεμα, μου είπαν. Και τα ξόδευαν μόνο σε ένα πράγμα: Έβγαζαν έξω τον εγγονό τους.

Υπήρχε κάποια αποξένωση στην οικογένεια, που δεν την κατάλαβα ποτέ απόλυτα, αλλά η μέρα με τον εγγονό τους ήταν μεγάλη υπόθεση. Μια ευκαιρία, ίσως μια δεύτερη ευκαιρία.

Μου άρεσε όταν έρχονταν, με έναν χαμηλόφωνο ενθουσιασμό, προσμένοντας κάτι. Μια βόλτα στο Μουσείο Επιστημών ή στο Rainforest Café ή σε κάποιο μέρος με τροχαλία. Ο εγγονός λάτρευε τους βραδύποδες, μου είπαν. «Όχι επειδή είναι τεμπέλης, καταλαβαίνετε. Είναι πολύ εργατικό παιδί».

Ήθελε να γίνει κτηνίατρος και να μετακομίσει στην Κόστα Ρίκα. Φαινόταν να τους συναρπάζει η φιλοδοξία του και σχεδίαζαν να επισκεφτούν έναν ζωολογικό κήπο στο Σάσεξ, όπου τα παιδιά μπορούσαν να δουν έναν αληθινό βραδύποδα.

Έτσι, στενοχωρήθηκαν όταν διαπίστωσαν ότι δεν υπήρχαν αρκετά στον λογαριασμό τους για ανάληψη. Δεν είχαν κάνει σπατάλες. Απλώς η σύνταξη δεν είχε καταβληθεί εκείνον τον μήνα. Κενό στη στήλη πιστώσεων.

Ο κύριος και η κυρία Ντακόστα δεν διαμαρτυρήθηκαν, απλώς κοίταξαν αμίλητοι το απόσπασμα λογαριασμού που είχα τυπώσει για αρκετά λεπτά, λες και δεν άντεχαν να αποστρέψουν το βλέμμα, δεν άντεχαν να τελειώσει η στιγμή, γιατί θα έπρεπε να αντιμετωπίσουν όλες τις συνέπειες: την απογοήτευση τη δική τους και του εγγονού τους.

Προσφέρθηκα να φέρω έναν σύμβουλο, αν και δίσταζα, επειδή υπήρχε ο κίνδυνος να τους πείσει να βγάλουν πιστωτική κάρτα ή να πάρουν δάνειο. Αλλά δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας – αρνήθηκαν τη βοήθεια, αρνήθηκαν τον οίκτο, αρνήθηκαν να με κοιτάξουν στα μάτια.

Τον άλλο μήνα το ίδιο. Ήρθαν, δεν υπήρχε τίποτα, έφυγαν. Μόνο που αυτή τη φορά η γυναίκα έβαλε τα κλάματα. Συχνά φορούσε κάτι μπατίκ καπιτονέ σακάκια, μαλακά σαν πάπλωμα, και με το φουσκωτό μανίκι της σκούπισε τα δάκρυα. Το μπαστούνι της είχε σχέδια φυτά της ζούγκλας και ανάμεσα στα φύλλα ήταν ζωγραφισμένος με μαρκαδόρο ένας μικρός βραδύποδας.

Σε οποιαδήποτε άλλη φάση πιθανόν θα είχα εκφράσει την αποδοκιμασία και τη συμπόνια μου και ύστερα θα το ξεχνούσα, αλλά τότε ήμουν τόσο χαρούμενη – είχα αντικαταστήσει τα χανγκόβερ με την έξαψη της προπόνησης, είχα χάσει τέσσερα κιλά, είχα μάθει να κάνω σωστές κάμψεις και ο Λίαμ μού είχε αγοράσει ένα σωρό αθλητικά ρούχα για να τα έχω στο σπίτι του, ώστε να μπορώ να μένω εκεί και να προπονούμαι το πρωί. Ήταν αφύσικα επώδυνο να σκέφτομαι ότι οποιοσδήποτε άλλος ήταν στενοχωρημένος.

Έτσι, μελέτησα διεξοδικά τον λογαριασμό κι άρχισα να τον παρακολουθώ για τις επόμενες εβδομάδες. Δεν έλαβαν χρήματα. Τα νούμερα έμειναν τα ίδια και στο τέλος του μήνα δεν το άντεχα πια. Όταν είδα τον κύριο και την κυρία Ντακόστα να έρχονται, άνοιξα τον λογαριασμό μου και τους μετέφερα τις εκατόν ογδόντα λίρες.

Δεν είπα τίποτα. Δεν θεωρούσα ότι θα το μάθαιναν εκείνοι ή οποιοσδήποτε άλλος. Δεν ήταν τεράστιο ποσό, δεν ήταν ποσό που σου άλλαζε τη ζωή. Απλώς έπρεπε να κάνω κάτι. Να μοιράσω λίγη χαρά. Να μην αφήσω τίποτα να χαλάσει τη φάση μου.

Αλλά κάποια στιγμή έγινε η πληρωμή της σύνταξης, μεταχρονολογημένη, ξεχωριστά, και η κυρία Ντακόστα σάστισε με την ασυμφωνία και ο κύριος Ντακόστα ζήτησε από έναν συνάδελφό μου να ερευνήσει το μυστήριο.

Η πολιτική της εταιρείας ήταν οι υπάλληλοι να μη χρησιμοποιούν τον λογαριασμό τους όταν εργάζονταν, είτε όταν βρίσκονταν στον χώρο της τράπεζας είτε όταν έκαναν τηλεργασία. Ήταν παράπτωμα για απόλυση.

Διαμαρτυρήθηκα, φυσικά και διαμαρτυρήθηκα, αλλά η διευθύντριά μου μου πήρε το σακάκι με τα σιρίτια και το μεταξωτό φουλάρι μου και είπε ότι μάλλον θα έπρεπε να μου

απαγορευτεί να εργαστώ οπουδήποτε στον οικονομικό τομέα. Είπε ότι πέταξα την καριέρα μου στα σκουπίδια. Είπε ότι χρειαζόμουν «χαλιναγώγηση».

Έπειτα πήγε να αδειάσει το ντουλάπι μου, ενώ εγώ καθόμουν σε μια καρέκλα δίπλα στην είσοδο, όπου με παρακολουθούσε ο Σουδανός σεκιουριτάς, που με βοήθησε να περάσω την ώρα μου μαθαίνοντάς με να λέω «Ελεύθερη Παλαιστίνη» στα αραβικά. Είχα τελειοποιήσει την προφορά μου, όταν μου έδωσαν τα πράγματά μου.

Είχα πολλή σαβούρα στο ντουλάπι μου. Τσάντες για ψώνια, ταμπόν και μαραγκιασμένα μανταρίνια, ανάμεσα σε ένα υπέδαφος από σπασμένη σκιά ματιών και παρακεταμόλη που είχε γίνει σκόνη, και από πάνω πεταμένα χαρτομάντιλα και καλσόν με σκισμένους πόντους. Όλα τα ευρήματα της ανασκαφής μου ήρθαν μέσα σε μια μεγάλη νάιλον σακούλα.

Αυτά λοιπόν τα ευρήματα κρατούσα καθώς ανέβαινα τον λόφο. Οι μπαλαρίνες μου χτυπούσαν στις γκρίζες τσιμεντένιες πλάκες, οι κόμποι των χεριών μου χτυπούσαν σε τοίχους και κιγκλιδώματα, σε κουρεμένα λιγούστρα και ορθάνοιχτες πασιφλόρες. Ήμουν μια ορθάνοιχτη πασιφλόρα. Κραυγαλέα και παράξενη και υπερβολική, πάντα υπερβολική. Μου ξέφυγε ένας μικρός λυγμός.

Μερικά παιδάκια με γκρίζες ποδιές με γιακαδάκια κολλούσαν πεταλούδες από χαρτοπετσέτες στα παράθυρα ενός μοντεσοριανού νηπιαγωγείου. Είχαν αρχίσει να χαιρετούν, μόλις όμως είδαν την απελπισμένη έκφρασή μου, μερικά χέρια κατέβηκαν, σαν να μετρούσαν δευτερόλεπτα στην αρχή ενός αγώνα.

Το πεζοδρόμιο, που είχε στενέψει λόγω των παρκαρισμένων 4Χ4, μου έδινε μια ψευδαίσθηση ιδιωτικότητας, αλλά μπορούσαν να με δουν οι πάντες να περπατάω με τη μάσκα να κυλάει στα μάγουλά μου και, όταν στάθηκα στην άκρη του

πάρκου, μια ηλιαχτίδα έπεσε στο πρόσωπό μου, λες και το έκανε για έμφαση.

Όμως πίσω από μια σειρά πλατάνια είδα τη φιγούρα του Λίαμ. Ετοιμαζόταν για το πρώτο απογευματινό μάθημα και μετρούσε τον χώρο με μεγάλες δρασκελιές. Ο ήλιος που κρεμόταν χαμηλά τόνιζε το ξανθό και το κόκκινο στα μαλλιά του, έκανε τους φαρδιούς του ώμους να φαίνονται ακόμα πιο στιβαροί. Τον παρακολουθούσα να τοποθετεί συγκεντρωμένος τον αθλητικό εξοπλισμό σε συγκεκριμένα διαστήματα. Τόσο επιμελής, τόσο ικανός. Το ζεστό, ξηρό αεράκι κολλούσε το μπλουζάκι στους κοιλιακούς του. Το χορτάρι πίσω του ήταν ψηλό και χρυσό, γεμάτο φουντωτά, ανάλαφρα κεφαλάκια. Το είχα διασχίσει τρέχοντας την προηγούμενη εβδομάδα και γύρισα σπίτι με ένα τσιμπούρι στην κοιλιά. Ο Λίαμ το είχε βγάλει επιδέξια με ένα τσιμπιδάκι, έδειξε μεγάλη κατανόηση όταν πανικοβλήθηκα στη σκέψη ότι μπορεί να είχα πάθει βορρελίωση, και με άφησε να ψάξω εμμονικά τη λίστα του Mayo Clinic με τα συμπτώματα μέχρι να ετοιμάσει το βραδινό.

Είχε προσθέσει το τσιμπιδάκι στο κουτί πρώτων βοηθειών που κουβαλούσε πάντα. Που απαιτούνταν να κουβαλάει. Που δεν ξεχνούσε ποτέ να κουβαλάει. Τα πήγαινε καλά με τους κανόνες, δεν έκανε λάθη στη δουλειά, δεν κατέληγε ξαφνικά άνεργος.

Πάλι έκλαιγα.

«Κάσι;»

Έβγαλα μια κάπως χαζούλικη κραυγή και οι μπαλαρίνες μου χτυπούσαν στις φτέρνες μου καθώς πλησίαζα αργά προς το μέρος του. Άφησα τα παπούτσια και τη νάιλον τσάντα μου και διέσχισα τα τελευταία δέκα μέτρα με το καλσόν. Το κοντό ξεραμένο γρασίδι με τσιμπούσε ανάμεσα στα δάχτυλα, τρυπούσε το καλσόν, πιθανόν έσκιζε το δέρμα μου. Και τι έγινε;

Δεν θα φορούσα καλσόν αύριο. Δεν θα έβγαينا από το σπίτι αύριο. Μάλλον.

«Τι έγινε;»

«Απολύθηκα».

Του έπεσε ο κώνος που κρατούσε –ένας υπόκωφος κρότος στο σκληρό έδαφος– και έτρεξε δίπλα μου.

«Πώς; Γιατί; Τι;...»

Τώρα έκλαιγα για τα καλά και εκείνος κρατούσε το πρόσωπό μου στα χέρια του, που μύριζαν γρασίδι και χώμα, σκουπίζοντας τα δάκρυά μου με τους αντίχειρές του. «Ει, έι», είπε τρυφερά. «Σταμάτα. Σταμάτα να κλαις. Τώρα, Κάσι. Σταμάτα».

Αλλά δεν μπορούσα να σταματήσω. Τα δάκρυα κυλούσαν πιο γρήγορα, ο λαιμός μου πονούσε και οι λυγμοί τράνταζαν το σώμα μου. Ένωθα μεθυσμένη από τον πόνο.

Ο Λιάμ με ταρακούνησε απαλά. «Εντάξει. Συγκεντρώσου, γλυκιά μου. Συγκεντρώσου σε μένα. Εδώ είμαι. Εδώ είμαι. Θα σε κάνω ευτυχισμένη».

Φιλιά, αυτό ήταν το πρώτο πράγμα. Στο στόμα μου, στα υγρά μάγουλά μου, στο σαγόني μου, στον λαιμό μου. Έπειτα έκανε πίσω και άρχισε να ξεκουμπώνει τη φούστα μου.

«Πρέπει να βγάλεις τα συναισθήματα από μέσα σου».

Για μια στιγμή νόμιζα ότι εννοούσε ότι θα πηδιόμασταν επιτόπου, μες στη μέση του πάρκου. Αλλά όχι.

«Τρέχα ως το μονοπάτι και πίσω».

Ρούφηξα τη μύτη μου, τη σκούπισα στο μανίκι. «Τι πράγμα;»

«Έχε μου εμπιστοσύνη. Θα νιώσεις καλύτερα».

Ρούφηξα ξανά τη μύτη μου. Το μονοπάτι ήταν διακόσια μέτρα από εκεί. Η φούστα μου γλίστρησε κι έπεσε στο έδαφος όσο έκανα υπολογισμούς και ο Λιάμ την έβγαλε από το ένα και μετά από το άλλο πόδι. Έμεινα με το χοντρό καλσόν και το πουκάμισο.

«Πάμε, Κας». Ένα χέρι στη μέση μου, ένα μικρό σπρώξιμο.

Άρχισα να περπατάω, ύστερα έτρεξα μερικά βήματα. Ο λαιμός μου είχε στεγνώσει. Ένωθα γελοία. Δύο έφηβες, καθισμένες δίπλα δίπλα σε ένα παγκάκι εκεί κοντά, χαχάνιζαν. Φανταζόμουν πώς πρέπει να φαινόμουν – σαν όμηρος που είχε γλιτώσει από αποτυχημένη ληστεία τράπεζας. Αλλά σε κάποια κωμική σειρά, όπου κανείς δεν χαλάει τη φάση δείχνοντας συμπόνια. Παραλίγο να σταματήσω.

Αλλά όχι. Μπορούσα να μπλοκάρω αυτά τα συναισθήματα: αμηχανία, ντροπή. Μπορούσα να τα ελέγξω. Είχα εξασκηθεί. Δεν με ένοιαζε που έπαιρνα γελοία έκφραση όταν έκανα άρσεις πάνω από το κεφάλι, αδιαφορούσα για το κόκκινο μέτωπό μου μετά από μια δύσκολη κωπηλατική.

Έτρεξα λίγο ακόμα. Χαλάρωσα, πηδούσα, έτρεχα. Το έδαφος τσιμπούσε και ήταν τραχύ και παραπατούσα όποτε κάτι τσιγκλούσε τις καμάρες μου. Μικροσκοπικά σποράκια αιωρούνταν στον αέρα και έμπαιναν στα ρουθούνια μου και κολλούσαν στο ακόμα υγρό πρόσωπό μου. Αλλά δεν έφερα αντίρρηση όταν ο Λίαμ μου είπε να το κάνω άλλη μία φορά. Κι άλλη μία.

Έπειτα κάμψεις, έπειτα προβολές με κετλ μπελ, έπειτα ρωσικές συστροφές.

«Άλλο ένα σετ των δέκα», φώναξε χωρίς να με κοιτάζει, ενώ μετρούσε γάντια του μποξ. «Συνέχισε».

Όταν ήρθαν οι πρώτοι συμμετέχοντες στο μπούτκαμ, το καλσόν μου ήταν σκισμένο, το πουκάμισό μου μούσκεμα στον ιδρώτα και χαμογελούσα σαν ηλίθια.

Κι ο Λίαμ χαμογελούσε πλατιά. «Η κοπέλα μου ξέχασε την τσάντα της», είπε στις τρεις γυναίκες και στον έναν άντρα. «Να γίνει μάθημα σε όλους σας».

Με φίλησε ξανά, μπροστά σε όλους, γρύλισε σιγανά κι ύστερα μου έδωσε ένα μπουκάλι νερό και μου είπε να πάω να

περιμένω στο αμάξι του. Αποκοιμήθηκα στο πίσω κάθισμα. Ήμουν πολύ κουρασμένη για να ανησυχώ για τη δουλειά μου, πολύ κουρασμένη για οποιαδήποτε ανησυχία και, όταν ξύπνησα, πηγαίναμε προς το σπίτι του.

«Νιώθεις καλύτερα;» Με περιεργάστηκε στο καθρεφτάκι.

«Ναι».

«Σου το είπα».

Έβγαλα τη γλώσσα μου για να τον κάνω να γελάσει.

Τώρα θα γελούσε; Αν έβγαζα τη γλώσσα μου; Θα το έβλεπε; Μπορούσα να τον τσακώσω τόσο εύκολα; Το γυμναστήριο είχε έναν μεγάλο τοίχο με καθρέφτη πίσω από τα ράφια με τα βάρη και ο Λίαμ καθόταν μπροστά του, ξαπλωμένος σε έναν επικλινή πάγκο. Το είδωλό του ήταν συνοφρυωμένο, με σφιγμένο σαγόνι. Συνήθως προσπαθούσα να αγνοώ τους καθρέφτες – είναι άβολο να συναντάς το βλέμμα του πελάτη ξανά και ξανά, να χαμογελάς με κλειστό το στόμα, να λες χωρίς να μιλάς: Δεν σε περιεργάζομαι, δεν σε κατασκοπεύω, δεν σε ελέγχω ούτε σε κοιτάζω απειλητικά. Απλώς κοιτάζω.

Και μόνο αυτό έκανε ο Λίαμ τους μήνες μετά τον χωρισμό μας, αφήνοντας σχόλια στις φωτογραφίες μου στο instagram ή παρκάροντας έξω από το διαμέρισμά μου ένα βράδυ ή κουβαλώντας ένα άδειο καλάθι στο σουπερμάρκετ της γειτονιάς μου ή πίνοντας ένα σμούθι λαχανίδας στον κήπο του αγαπημένου μου βίγκαν καφέ. Μόνο κοίταζε, με κοίταζε και με στρίμωχνε όλο και πιο πολύ.

Ίσως αυτό έγινε, σκέφτηκα παρατηρώντας κάθε ρευστή κίνηση, την τέλεια ευθυγράμμισή του καθώς σήκωνε τα βαράκια και σταματούσε ένα δευτερόλεπτο πριν τα κατεβάσει. Ίσως

είχε πάθει ζημιά στα μάτια επειδή κοίταζε τόσο πολύ. Ίσως αν είχα μείνει μαζί του, σαν καλό κορίτσι, ο αμφιβληστροειδής ή ο κερατοειδής του ή κι εγώ δεν ξέρω τι να μην είχαν χαλάσει.

Σκεφτόμουν πολύ την όραση όταν ήμουν με τον Λίαμ, όταν ήμουν υπό τη διαρκή αξιολόγησή του, υπό το διερευνητικό βλέμμα του. Πώς λειτουργούσε. Το φως που διαπερνούσε τον φακό και έπεφτε στον αμφιβληστροειδή... Έβλεπα τον εαυτό μου σαν μια αναποδογυρισμένη εικονίτσα, που προβαλλόταν στο μυαλό του Λίαμ. Έτρεχα, έτρεχα, αλλά δεν έφτανα πουθενά, σαν εκείνα τα άλογα στα παλιά ζωοτρόπια, που κάλπαζαν στο διηνεκές ή τουλάχιστον μέχρι το ζωοτρόπιο να σταματήσει να γυρίζει.

Ήταν ακόμα εδώ αυτή η εικόνα; Μια Κάσι μινιατούρα, παγιδευμένη στο μυαλό του, προσπαθώντας μάταια να ξεφύγει. Ακόμα κι αν δεν μπορούσε να με δει, σίγουρα μπορούσε να με θυμηθεί. Να με ανακαλέσει. Είχε περάσει αρκετό χρόνο μελετώντας με, δεν ήταν μεγάλη δοκιμασία για τη φαντασία του.

Ο οραματισμός είναι πολύ σημαντικός στον χώρο του φίτες. Οραματίζεσαι την κίνηση που θα κάνεις, τον σκοπό που προσπαθείς να πετύχεις. «Βλέπεις» τον εαυτό σου να περνάει τη γραμμή του τερματισμού ή να σηκώνει εκείνο το βάρος πάνω από το κεφάλι. Στην εκπαίδευση πέρσοναλ τρένινγκ γινόταν πολύς λόγος γι' αυτό: Τι να κάνεις αν ο πελάτης σου δεν μπορεί να οραματιστεί. Γινόταν πολύ λιγότερος λόγος για το τι να κάνεις αν ο πελάτης σου δεν μπορεί να δει καθόλου.

Έβγαλα το τηλέφωνό μου και γκούγκλαρα «τυφλότητα». Πιθανότητες, τύποι, αιτίες. Ο Λίαμ δεν ήταν διαβητικός, μάλλον δεν είχε καταρράκτη ή γλαύκωμα ή εκφύλιση της ωχράς κηλίδας. Ήταν τριαντάρης. Άρα λοιπόν ήταν τραυματισμός; Ατύχημα;

Μια φορά, σε ένα πάρτι, μια κοπέλα που κάναμε μαζί βιολογία στο λύκειο χτύπησε σε έναν σωλήνα σκαλωσιάς. Όχι,

λάθος, ένα αγόρι τη χτύπησε με έναν σωλήνα. Τη χτύπησε στο μέτωπο, αλλά τα μάτια της πρήστηκαν τόσο, που έκλεισαν. Μήπως είχε συμβεί κάτι τέτοιο στον Λίαμ; Και είχε όντως συμβεί κάτι ή μήπως όλο αυτό ήταν κόλπο;

Κάθισα ανακούρκουδα, στο ύψος του, περίμενα να ακουμπήσει τα βαράκια στους μηρούς του για να ξεκουραστεί, και έβγαλα τη γλώσσα μου. Καμία αντίδραση, ούτε η παραμικρή σύσπαση στο στόμα ή στο μέτωπο. Ο Μινώταυρος δεν με είχε βρει ακόμα.